

Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz, avagy az Isten megszelídítésének kísérlete

Köszöntés: Ne tévelyegjetez szeretett atyámfiak! Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka. Az ő akarata szült minket az igazságnak ígéje által, hogy az ő teremtményeinek valami zsengeje legyünk. Jak 1:16 – 18.

Bibliaolvasás: Az apostolok nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon. Nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem, mert akiknek földjük vagy házuk volt, eladták, és az eladottak árát elhozták és letették az apostolok lábához, amelyet aztán elosztottak a többiek között, kinek-kinek szüksége szerint. A ciprusi származású lévita József is, akit az apostolok Barnabásnak neveztek – amely azt jelenti: Vigasztalás fia –, mivel volt földje, eladta, a pénzt elhozta, és letette az apostolok lábához.

Egy ember azonban, név szerint Anániás, feleségével, Szafirával együtt eladta birtokát, és feleségének tudtával félretett magának annak árából, egy részét pedig elvitte, és az apostolok lába elé tette. Péter pedig azt mondta: Anániás, miért foglalta el a Sátán a szívedet, hogy becsapd a Szentlelket, és a föld árából félretegyél? Ha megmaradt volna, nemde neked maradt volna meg, és miután eladtad, te rendelkezted az árával? Hogyan tudtál helyt adni e dolognak a szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek. Anániás pedig, ahogy meghallotta ezeket a szavakat, összeesett és meghalt. Erre nagy félelem támadt mindenkiben, aki ezt hallotta. Az ifjak pedig előálltak, begöngyölték őt, majd kivitték és eltemették. Mintegy három órával később a felesége is megjött, nem tudva, hogy mi történt. Péter azt kérdezte tőle: Mondd meg nekem, ennyiért adtátok-e el a földet? Ő pedig azt mondta: Igen, ennyiért. Péter erre így szólt: Miért egyeztetek meg abban, hogy az Úr Lelkét megkísértitek? Íme, a küszöbön vannak azok lábai, akik eltemették férjedet, és kivisznek téged is. És azonnal összeesett a lábánál, és meghalt; az ifjak pedig bejöttek, és halva találták őt, és elvitték, eltemették a férje mellé. Erre nagy félelem támadt az egész gyülekezetben és mindazokban, akik ezt hallották. Az apostolok keze által pedig sok jel és csoda történt a nép között, és mindnyájan egy akarral a Salamon csarnokában voltak. Mások közül pedig senki sem mert hozzájuk csatlakozni, a nép pedig nagy tiszteletben tartotta őket. Az Úrban hívők száma férfiak és nők sokaságával egyre növekedett. ApCsel 4: 34 – 5: 14.

Ige: A szövetségláda átvitele Jeruzsálemben Majd tanácsot tartott Dávid az ezredesekkel, a századosokkal és az összes főemberrel, >> és ezt mondta Izrael egész gyülekezetének: »Ha tetszik nektek, s az Úrtól, a mi Istenünktől ered ez a dolog, amelyet mondok, küldjünk el többi testvéreinkhez, Izrael valamennyi vidékére, meg a papokhoz és a levitákhoz, akik a városaikhoz tartozó majorokban laknak, hogy gyűljenek hozzánk, és hozzuk vissza Istenünk ládáját mihozzánk. Saul idejében ugyanis nem gondoskodtunk róla.« Erre az egész nép azt felelte, hogy úgy legyen, tetszett ugyanis ez a dolog az egész népnek.

Egybegyűjtötte tehát Dávid egész Izraelt, Egyiptom Síhorjától Emát bejárójáig, hogy elhozza az Isten ládáját Kirját-Jearimból. Aztán felment Dávid és Izrael egész férfinepe Júdában lévő Kirját-Jearim halmára, hogy elhozza onnan az Istennek, a kerubok között ülő Úrnak ládáját, ahol segítségül hívták az ő nevét. Ki is hozták Isten ládáját Abinádáb házából és rátették egy új szekerre. Óza és fivére vezették a szekeret, Dávid és egész Izrael pedig teljes erejéből táncolt Isten előtt, ének, lant, hárfa, dob, cintányér és trombita kísérettel. Amikor azonban Hidon szérűjéhez értek, Óza kinyújtotta kezét, hogy fenntartsa a ládát, mert a féktelen ökrök

megugrottak. Ekkor az Úr megharagudott Ozára, s megverte őt, amiért a ládához nyúlt, úgy, hogy meghalt ott, az Úr előtt. Erre Dávid elsomorodott, hogy az Úr elszakította Ózát, s elnevezte azt a helyet Óza elszakításának. Így is hívják mind a mai napig. Ugyanakkor Istentől való félelem szállta meg és így szólt: »Hogyan vihetném be magamhoz Isten ládáját?« Éppen azért nem is vitte be magához, vagyis a Dávid-városba, hanem a getita Obededom házába irányította. Így az Isten ládája három hónapig Obededom házában maradt és az Úr megáldotta házát és mindenét, amije volt. 1Krónikák 13: 1 – 14.

Óza, vagy Uzza esete, az ószövetségi szentírás egyik legmegdöbbentőbb története, amelynek olvasásakor értetlenül állunk. Szükségszerű, hogy rövid Biblia-ismeret vázolásával helyezkedünk bele az akkor és ott történéseibe. Értelmező tükörként ehhez Ézsaiás próféciájára is szükségünk lesz. Ézsaiás próféciájában ugyanis a Messiás már mennyei főpapként jelen meg amikor így szól az Isai¹ törzséből származó vesszőről:

„Mert egy vesszőszál származik Isai törzsökéből, s gyökereiből egy virágszál nevededik. Akin az Úrnak lelke megnyugoszik: bölcsességnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. És gyönyörködik az Úrnak félelmében, és nem szemeinek látása szerint ítél, és nem füleinek hallása szerint bíraskodik: Igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességben bíraskodik a föld szegényei felett; megveri a földet szájának vesszejével, és ajkai lehével megöli a hitetlent. Derekának övedzője az igazság léssen, és veséinek övedzője a hűség.” Ézsaiás 11: 1 – 5.

A próféta által mutatott főpap teljesen más, hisz mennyei, vele ellentétben a szentsátor főpapja, földi, így más a földi és teljesen más a mennyei dicsősége (1Kor 15:40)! Az őket összekötő közös elem a főpapi öltözék részét képező az *urim és tumim*. A szentsátor főpapjáról ezt olvassuk:

„Hordozza tehát Áron Izrael fiainak neveit a szíve fölött, az Ítékezés Melldíszében (Chosen Hámispát) mikor bemegy a Szentélybe, állandó emlékeztetőül az Örökkévaló színe előtt. És tedd az Ítékezés Melldíszébe az urimot és tumimot, és azok legyenek Áron szíve fölött, amikor az Örökkévaló színe elé járul, és viselje Áron a szíve fölött a döntéseket mindig az Örökkévaló előtt”² (2Mózes 28:29-30.)

¹ יִשָּׂי (jísaj) Isai 1) Boáz unokája, Dávid király apja. יֵשׁ (jész) 1) létezés, lét, létező dolog, valóság, valóságos dolog, tényleges dolog 2) nyomatékosító (emfatikus) elemként: bizony, bizonyosan, valóban, tényleg 3) van (vö. there is, es gibt stb.) 4) előjáróval (יָ): van neki vmije 5) előjárós főnévi igenévvel (יָ+ infinitivus): lehet-e vmit csinálni 6) vonatkozó névmással (אֲשֶׁר): van, aki ... és a יָהּ (jáhh) 1) Úr, Örökkévaló Etimológia: tulajdonnév (nomen proprium), a H3068, vagyis יְהוָה (jahveh) Jahve, Jehovah 1) a legfelsőbb, egy igaz isten tulajdonnéve rövidült alakja, számos tulajdonnév eleme. Ejsd: jáh.

יִשׂ (iš) 1) férfi, hímnemű ember 2) férj 3) ember (általános értelemben) 4) kifejezőként: egyik ... másik, ez is ... az is (pl. „ezen és azon az emberen is számon kérem” – 1Móz 9:5) 5) ki-ki, mindenki, mindegyik, minden egyes, valaki Etimológia: hímnemű főnév (nomen masculinum) egyesek szerint a H605-ből az אִישׁ (’ánaš) I. alapjelentés Kal 1) gyenge, beteg, elesett 2) gyógyíthatatlan (beteg) Nifal 1) beteg, betegségben szenved II. alapjelentés A bibliai héberben csak származékszavak képzésénél használatos 1) rokon nyelvekben: hajlamos, hajlandó, kész vmire, barátságos, közösségi [lény], emberek (arab) 2) bibliai héber származékai; mások szerint egy, a bibliai héberben csak származékszavak képzéséhez használt gyökből (יִשׂ), melynek rokon nyelvi (asszír) jelentése: ’erősnek lenni’. אִישׁ (’enōš) 1) ember, halandó, esendő ember 2) gyűjtőnévként (collectivum): emberiség 3) jelzőként (adjectivum): emberi (ti. közösséges, hétköznapi, átlagos)

² „És kössék a mellezőt (Chosen Hámispát, vagyis az Ítékezés Melldíszébe) karikáinál fogva a vállraöltő karikáihoz egy kék-bíbor zsinórral, hogy ott legyen a vállraöltő öve felett; és el ne mozduljon a mellező a vállraöltőről. Így hordozza Áron Izrael fiainak neveit az ítélettevő mellezőn a szíve felett, mikor bemegy a szenthelyre; folytonos emlékeztetőül az Úr előtt. És tedd az ítélettevő mellezőbe az Urimot és a Tummimot, hogy legyenek Áron szíve fölött, mikor bemegy az Úr elé; és hordozza Áron Izrael fiainak ítéletét a szíve fölött az Úr előtt folytonosan” 2 Mózes 28: 28 – 30.

Fennmaradt egy rövid szöveg arról, hogy miképpen használták az urimot és tumimot. Józsué halála után a honfoglalás folytatására készülve megkérdezték az urim és a tumim által az Urat, hogy melyik törzs vonuljon elsőnek az őslakó kánaániak ellen. Akkor az urim és tumim válasza az volt, hogy „Jehudá jáále”, vagyis Jehudá törzse legyen az első, az élharcos (Bírák könyve 1:1-2.).

Ézsaiás próféciaja tehát a főpapi öltözék szerves részét, az *urimot és tumimot* vagyis a „világosság” és „tökéletesség” tárgyi *varázs-eszközét*, a titokzatos, jövendőmondó, tanácsadó eszközét a mennyei valóság foglalja el, vagyis a Messiáson megnyugvó Lélek váltja fel, cseréli le. Az urim és tumim tehát az Isten Ruahjára, görögül pneumájára utaló többdimenziós, minőségét tekintve földi tárgyi jel, e világi eszközökkel kiábrázolt önmagán túlmutató mennyei entitás. Hangsúlyozandó, hogy immár nem egy okkult erővel működő, de lelketlen vallásos sorsoló gép, hanem már élő, az emberrel együttérző mennyei személy és erő, akiben ötvöződik a bölcsesség és értelem lelke, a tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke minek tulajdoníthatóan nem a megtéveszthető szem látása és nem a megcsalható fül hallása szerint bíraskodik, nem véletlen - és nem sors - szerűen, hasonlóképpen nem emberi vágy-vezérelten cselekszik, hanem tökéletes valóságban és szentségben!

Ez a tökéletes, azaz a földit és a mennyeit együtt tartalmazó valóság kétélű kard³, mely megver⁴, vagyis figyelmeztet és számonkér minden engedetlenséget, öl⁵ és elevenít.⁶ Ez a Lélek számol le minden hitetlenséggel és öli meg a végül az istentelenül gonosz hitlent⁷.

Ezeket előre bocsátva jutunk el Uzza targikusán szomorú történetéhez, akit látszólag egy élettelen, arannyal bevont faláda ölt meg, mert valami különös erő jött ki belőle. Ennek a gondolatvezetésnek az analógiájaképpen az apostolok felhívták a keresztyén gyülekezet figyelmét egy egzisztenciálisan lényeges történésre, ami hangzik:

- „Vigyázzatok, meg ne vessétek azt, aki szól; mert ha azok meg nem menekültek, akik a földön szólót megvetették, sokkal kevésbé mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyekből van!” Zsid 12:25.

Az Igéből szóló megvetése rendkívüli következményekkel jár! Nemcsak Uzza hagyta figyelmen kívül Mózeszt, aki földi emberként szólt ő hozzá, hanem sokan mások is, kik közül némelyek hasonló látványos ítélet kaptak. Vajon, csak az Ószövetség Istene és csak az apostoli

³ Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. És nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk. Zsid 4:12 – 13.

⁴ נָקָה (nákáh) Nifal 1) megütetik, megveretik, levágatik (vagyis: megöletik) Pual 1) megütetik, elveretik, levágatik Hifil 1) üt, megüt, kiüt, ráüt, átüt, összeüt, ver, kiver (ti. szemét vkinek), eltalál (ti. nyíllal), megdöf (ti. szarvval), lesújt (ti. kezével, bottal), megszúr (ti. Nap) 2) ütöget, ütlegel, elver, tapsol (ti. tenyereit összeütögeti), elver, megver, legyőz (ti. ellenséget), bevesz (ti. várost a győzelemig ostromol), szétver 3) rajtaüt, levág, lemészárol (ti. csatában) 4) sújt, lesújt, ver (ti. csapással, büntetesképpen) Hofal 1) üttetik, veretik, sérülést szenved, megsebesül 2) elfoglalják, beveszik (ti. várost) 3) megöletik, meggyilkoltatik 4) megszúrja (ti. Nap)

⁵ מוֹת (mút) Kal 1) meghal, halálnak kitétetik, kiszolgáltatik (ti. büntetesképpen) 2) elvész, elpusztul (ti. nemzet) 3) korán elhalálozik (ti. fiatalon vagy elvetélten) Polél 1) megöl, meggyilkol Hifil 1) megöl, meggyilkol, kivégez Hofal 1) megöletik, meggyilkoltatik, korán elhalálozik (ti. fiatalon vagy elvetélten)

⁶ Most lássátok meg, hogy én vagyok, és nincs Isten kívülem! Én ölkök és eleveníték, én sebesíték [מָחַץ (máhc) Kal 1) eltör, összetör, összezúz, átüt, átver 2) szétszór] és én gyógyítok, és nincs, aki kezemből megszabadítson. 5Móz 32:39.

Az Úr öl és elevenít, sírba visz és visszahoz. 1Sám 2:6

⁷ רָשָׁע (rásá') 1) bűnös, vétkes, büntetést érdemlő 2) megalkodott, ellenséges (ti. Isten vagy népe irányában) Etimológia: melléknév (adjectivum) egy, a bibliai héberben csak származékszavak formájában használatos gyökből (רָשַׁע), melynek rokon nyelvi (arab, kései héber, arámi) jelentése: 'bűnöző', 'bűnös', 'abnormális', 'elszabadult', 'kontrollálhatatlan', 'tévelyeg'.

első keresztyén gyülekezet Krisztusa volt ilyen következetes és kíméletlenül számonkérő? Bizony nem, hiszen Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz, (Zsid 13:8), aki nem törvénytípróként [*ἀνομος*, *ov* (anomosz on) 1) törvénytelen 2) nincs alárendelve a (mózesi) törvénynek 3) törvényen kívüli, nem-zsidó, pogány 4) törvénszegő, gonosztevő, bűnöző] jött, hogy az Isten törvényét felfüggeszesse és félre tegye az útból (2Thess 2:2 – 12), ellenkezőleg, azért jött, hogy az érvényesítse és az utolsó vesszőig és pontocskáig betöltse!⁸

Mégis azt kérdezzük, hogy akkor hol vannak azok a látványos erők, amelyről oly sok szemtanú beszámolt, miért nem működnek tehát? Valóban úgy gondolod, hogy napjainkban, vagy itt és most nem működnek?

Mivel Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz, Pál rámutat az Isten bennünk való munkáira és nem hallgatja el azt sem, hogy az is az Úr munkája, ha a gyülekezetben oly sok a gyengélkedő, beteg vagy hunynak el számosan. 1Kor 11: 30. Minden úrvacsorai közösség alkalmával erre figyelmeztet bennünket is Szentlélek, hogy gyermeki bizalommal és ugyanakkor félelemmel és rettegéssel közeledjünk, de közeledjünk Istenhez!

Ne tévelyegj tehát, mert ameddig az ég és föld fennáll, addig az életnek ez a törvénye is hiánytalanul működik a Szent Isten kezében és szolgálatában. Lehet követelőzni, hogy Isten mikor mit és hogyan cselekedjen, de jobb lenne csendben figyelni és magunkban tetten érni nemcsak hathatós törvényeit, de az Ő titkon való szent jelenlétét is!

Ezen felül Szentlélek Pál apostolon keresztül a bennünk munkálkodó evangéliumra, Igére fordítja a figyelmünket, amikor így szól:

„De hála legyen Istennek, aki mindig diadalra segít minket Krisztusban, és az ő ismeretének jó illatát minden helyen elterjeszti általunk! Mert Krisztus jó illata vagyunk az Istenért azok közt, akik üdvözülnek, és azok közt is, akik elvesznek. Ezeknek halált hozó halotti szag, azoknak pedig az élet élető illata. De ki alkalmas erre? Mert mi nem vagyunk olyanok, mint igen sokan, akik meghamisítják Isten igéjét, hanem őszintén, mintegy Istenből beszélünk, Isten előtt, Krisztusban.”⁹ 2Kor 2:14 – 17.

Pál gondolatvezetésben az apostolok az Isten újszövetségi papjai olyanok, mint a szentsátor főpapja, ki a szentek szentjében megtelt a jóillat oltárának jó illatával. Amikor tehát a szentsátor főpapja ismét kijött a nép közé, azok, akik közel álltak hozzá érezték rajta a jó illatot.

Szentlélek az apostolokban az Isten evangéliumát, az örök életnek beszédét Krisztus jó illatjává teszi minden üdvözülő számára. Erről a jó illatozásról szól a „*Istennel járni lakozni szent életbe illatozni*” kezdetű 474. számú református énekünk is.

Az Igét meghamisítók ugyanezt nem mondhatják el magukról, mert ugyanis az elkárhozóknak az örök élet Igéje a halál illatává lesz. Amiképpen a szántó földnek ugyanabban a vetésben a táptalaj, a csapadék, a napfény búzát érlel, ugyanaz a talaj, csapadék és meleg napfény a

---

⁸ Ne gondoljátok, hogy eltörölni jöttem a törvényt A avagy a prófétákat. Nem eltörölni, hanem inkább betölteni jöttem. Bizony mondom nektek: míg az ég és a föld elmúlik, egy betűcske, avagy egy pontocska el nem múlik a törvényből, amíg az egészen be nem teljesedik. Azért, aki csak egyet is töröl e legkisebb parancsolatokból és a népet úgy tanítja, az legkisebb lesz a mennyországban. De aki megtartja és tanítja azokat, az nagy lesz a mennyországban. Máté 5: 17 – 19.

⁹ Hála pedig az Istennek, aki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban, és az ő ismeretének illatját minden helyen megjelenti mi általunk. Mert Krisztus jó illatja vagyunk Istennek, mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között; Ezeknek halál illatja halálra; amazoknak pedig élet illatja életre. És ezekre kicsoda alkalmas? Mert mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik meghamisítják az Isten igéjét; hanem tisztán, sőt szinte Istenből szólunk az Isten előtt a Krisztusban. 2Kor 2:14 – 17.

búzakalász mellett konkolyt is érlel. Egyik életet adó kenyeret a másik mérget terem ugyanazokat az erőforrásokat felhasználva. Ehhez hasonló szántóföld maga az ember is. Van tehát, akiben az Isten öröme, jókedve és boldogsága az örök élet jó illatát munkálja, de van, akiben az Isten boldogsága a halál bűzvéé lesz. Olyan pedig nem létezik, hogy Isten semmit ne tegyen, csak a vagy-vagy állapot létezik és történik, vagy az élet illatja, vagy a halál illatja! Boldogító az élet illatával illatozó emberrel közösségben lenni, fájdalom, kín és gyötrelmes teher az önmagából halált árasztó ember, a Jézus Juhai messze szaladnak tőle.

A történet szerint, amikor az Abinádáb házából hazavitték az Isten szövetségének ládáját, a frigyládát, akkor Ahió a láda előtt ment. Ez indulásból rossz volt, mert törvény, hogy a frigyládát négy papnak kell hordoznia¹⁰ és tilos ökrökkel vontatni, bármilyen „új szekéren” legyen is a frigyláda! Az emberiségnek soha nem volt és soha nem is lesz olyan új szekere, ami ne vallott volna kudarcot és ami továbbra is ne bukna el. Az élő Isten jelenlétének elhordozása nem emberi csúcstechnika kérdése, mert Isten azt a váltság és az ember újjáteremtésének kérdésévé tette.

Amikor tehát a törvényt tiszteletbe tartva a papok a vállukon vitték a frigyládát, akkor az áradásban lévő Jordánon is simán átkeltek vele!

Történetünkben viszont ameddig az ökrök vontatta új szekér sima úton haladt felhőtlen volt az öröm. Dávid és az egész Izrael népe jegenyefából való és mindenféle más zeneszerszámokkal, hegedűkkel, lantokkal, dobokkal, sípokkal és cimbalmokkal örvendezett az Úr előtt, egészen a Nákon szérújének határáig, ahol a sziklás út nagy kihívásai miatt az ökrök megrángatva vontattak és az új ökörszekérnek nemlétező lengéscsillapítói sem tudták legyőzni az akadályokat, így a láda a rángatózva zötykölődő szekér peremére csúszott, de Uzza, az Abinádáb fia résen volt és kinyújtotta a kezét, hogy megtartsa az Isten ládáját; és meg is tette. Az Isten e tette adott válasza azonban mindenkit lesúlytott, ugyanis felgerjedt az Úr haragja Uzza ellen az ő vakmerőségéért¹¹, és megölte ott őt az Isten, Uzza tehát azonnal meghalt, ott az Isten ládája mellett.

Uzza minden lehetséges emberi mérce szerint jó emberként jót akart és a vallásosság megszemélyesítőjeként¹² „jót” is tett, az Úrtól kijövő erő mégis megölte őt. Tehát Isten mindenféle általunk megkövetelt mérlegelést felfüggesztve, az Úr nem számította be Uzzának az ő jószándékú jóságát, segítőkészségét, hanem egyszerűen hagyta a törvényt érvényesülni! Vegyük hát tudomásul, hogy míg a világ világ, az Úr törvénye hathatósan és folyamatosan működik, akkor is, ha ennek vannak látványos megnyilvánulásai, mint az Uzza esete, és akkor is, ha látszólag semmi nem történik!

---

¹⁰ 2Móz 25:10 – 15! Józ 3:6 és 14.

¹¹ שָׁל (šal) 1) tévedés, vétek Etimológia: hímnemű főnév (nomen masculinum), nagy valószínűség szerint arámi jövevényszó. Erősen vitatott névszó, csak a [2Sám 6:7](#)-ben fordul elő. A Szeptuaginta kihagyja (omittálja) a fordításból, de más görög kéziratok 'meggondolatlanság', 'sietség', 'kapkodás' értelemben hozzák (hé propeteia). A fenti jelentés arámira vezethető vissza (שָׁלַח): 'bűn', 'vétek', 'hiba', 'botlás', 'tévedés' (vö. H7959 és H7962). A legújabb és leginkább elfogadott vélemény a párhuzamos ígehelyre támaszkodik, és abból próbálja levezetni a jelentést ([2Sám 6:7](#) és [1Krón 13:10](#)), miszerint egy töredékes mondatként értelmezi a kifejezést: 'azért mert kinyújtotta kezét a ládára'.

¹² Abinádáb (1) fia. Meg kellett hálnia, mert Jeruzsálembé szállításakor megérintette a frigyládát, amikor azt meg akarta támasztani, mivel a szekeret húzó ökrök „megbotlottak” (2Sám 6,3–8; 1Krón 13,6–11). Nem az ökrök ugrottak, botlottak meg vagy „*tértek félre*” [שָׁטַח (šamat) Kal 1) ledob, levet, lehajít 2) otthagyt, „veszni” hagy (ti. a hetedik esztendőben a föld termését, szó szerint: hagyja, hogy „csurranjon-cseppenjen” másnak is vmi), pihentet, pihenni hagy (ti. földet), elenged (ti. adósságot) 3) abbahagy, megszűnik valamit tenni Nifal 1) ledobatik, levetetik Hifil 1) elenged (adósságot) Etimológia: ige (verbum), a gyök alapjelentése: 'leesni hagy', 'lepottyani hagy', 'lecsöppenni hagy'.], hanem a törvényt figyelmén kívül hagyó ember!

Egyezzünk meg abban, hogy a keresztyén ember számára nincs ennél keményebb lecke az engedelmesség iskolájában, mert ez az a diszciplína, amit senki nem képes abszolválni, vagyis egyetemesen megbukunk¹³, még az olyan kiválóság is mint maga Mózes.

Ezer példa is van arra, hogy Isten törvénnyé tett egy valóságot a teremtésében, igazságot a bölcsességében, kegyelmében, szeretetében és szent igazságosságában, vagyis az Ő eleve elrendelésében és váltságában elhatározott egy szent akaratot, de az nekünk egyáltalán nem tetszik, ezért belekontárkodunk, hogy kijavítsuk azt, ami a saját elgondolásunk szerint csak zötykölődik és rosszul működik; kinyújtjuk tehát reá a kezünket, hogy úgy mond „megjavítsuk”, a magunk számára működővé és hasznossá tegyük, magunkhoz szelídítsük, majd pedig csodálkozunk, hogy rajtaveszünk.

Nagyon valószínű, hogy a hosszú idő alatt, ameddig a frigyláda Abinádáb házában volt, Uzza kíváncsi gyermekként többször is megérintette az otthonukban elhelyezett frigyládát és ezzel domesztikálta¹⁴, familiarizálta¹⁵ vagyis megszelídítette azt, amit ember nem tehet emberléptékűvé, emberszabásúvá, emberivé, nem hajthat [כַּבֵּשׁ (kábaš) Kal 1) leigáz, uralma alá hajt 2) alávet, leteper, megerőszakol, erőszakot tesz (ti. férfi egy nőn) Piél 1) leigáztatik, uralma alá hajtatik 2) megerőszakolják Hifil 1) leigáz, uralma alá hajt Etimológia: ige (verbum). Rokonyelvekben összefügg a lábbal (arámi: 'eltapos') és a kézzel is (arab: 'meggyúr', 'nyomorgat'). Ejtsd: kávas.] uralma alá! Ebből a történetből kiderült, hogy a szövetség ládája felett az embernek, - legyen az akár Uzza is, - nincs semmiféle hatalma, mert az út, amelyen ISTENnek az emberhez kellene alkalmazkodnia, az ember számára járhatatlan, az embernek arra nincs és nem is lehet semmilyen befolyása.

Ugyanakkor az első parancsolat törvénye is egyértelmű:

- „Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alant a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr a te Istened, féltőn-szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban, harmad és negyedíziglen, akik engem gyűlölnék. De irgalmasságot cselekszem ezeríziglen azokkal, akik engem szeretnek, és az én parancsolataimat megtartják!” 2Móz 20:4 – 6-

Ez ember részéről tehát nincs út, amelyen Istent az ember egészen közel hozhatná önmagához, úgymond magához szelídíthetné!

Tanúság: Istent mi nem tudjuk magunknak megszelídíteni, Ő hozzá csak az általa elkészített úton és csak az Ő akarata és tetszése szerint közelíthetünk!

Krisztushitünk szerint az Isten kizárólagos privilégiuma, hogy az emberhez alkalmazkodjon és az embert önmagához hasonlóvá formálja. János erről ezt írta:

És az Ige testté lett és mi közöttünk vett lakozást (mi pedig láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal. (...) És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért. Ján 1:14 és 16. Valakik

---

¹³ Mivel hűtlenül jártatok el velem szemben Izrael fiai között a Pörölés vizénél, a Szín-pusztában levő Kádesnél és nem bizonyítottatok engem szentnek Izrael fiai között. Átellenből ugyan megláthatod azt a földet, de be nem mehetsz abba az országba, amelyet én majd Izrael fiainak adok. 5Mózes 32: 51 – 52. Vö.: 4Mózes 20: 7 – 12. Ott többek közt el olvasható:

- „Azt mondta erre az Úr Mózesnek és Áronnak: »Mivel nem hittetek nekem, s így nem bizonyítottatok engem szentnek Izrael fiai előtt, nem viszitek be a népet arra a földre, amelyet nekik adok!» 4Mózes 20: 12.

¹⁴ Domesztikáció (latin): háziiasítás, a vadon élő állatok megszelídítése.

¹⁵ Familiarizáció azaz ismerkedés. Family (ang) = család, áthallással „családiasította”. Angolul a „**familiarize**” a megismerkedés fogalmát meríti ki, amikor megtanulod és **elkezded** megérteni azt a bizonyos dolgot, eszközt, tárgyat, jelenséget.

pedig befogadták őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek; Akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek. Ján 1:12 – 13.

Uzzának abban az érintésében ugyanis benne van nemcsak a mindenkori emberi természetünk, hanem az egész emberi történelmünk! Egyébről se szólt az egész történelmünk, mint az isteni akaratot leváltó megjobbító emberi akaratunk fanatikus érvényesítése.

Láss csodát, napjainkban is éppen ez van a lemezen! Mára ott tartunk, ahol egykoron a szodomainak is, hogy nem jó az Úr törvénye¹⁶, hogy például a föld porából formált ember férfi és nő, ezért csonkítsa át magát elborult sátánista szektás elméje kénye-kedve szerint valami ocsmány szörnyeteggé majd pedig a legfanatikusabb vallássá lett „felvilágosult tudomány” és Szodoma törvényének¹⁷ a nevében nevezze át magát az Isten igazságához köze nincs nevekkel, tartalmakkal és identitásokkal.

Dávid Uzza esetét látva bosszankodott¹⁸, hogy az Úr ilyen romlással rontotta meg Uzzát, és elnevezte azt a helyet Péres Uzzának¹⁹, mind e mai napig. Dávid viszont úgy bosszankodott, hogy ugyanakkor félelem²⁰ és rettegés járta át a lelkét és ezt kérdezte:

- Hogyan jöjjön én hozzám az Úr ládája? 2Sám 6: 4 – 9.

Dávidnak ez a kérdése nemcsak akkor és ott, nemcsak pünkösöd napján²¹, hanem itt és most ugyanolyan életbevágóan szükségszerű:

- „Hogyan jöjjön hozzá, vagy belém az Úrnak Lelke?”

Törvény írta elő, hogy a főpap palástjának alsó peremszegélyén csengettyűknek kellett csilingelniük. Szolgálat közben ezek az arany csengettyűk a főpapon csilingeltek, amikor tehát bement a szenthelybe és a kárpit mögötti szentek szentélyébe az arany jó illattal füstölő oltárhoz és a szövetség ládájához (Zsidók 9: 4) az Úr eleibe, majd pedig kijött, hallható és füllel követhető volt azoknak csengése. A szem elől el volt ugyan takarva, hogy mikor éppen mit tesz a főpap a szentélyben, a figyelve fülelő fül számára azonban minden követhető volt! Teljes csendnek kellett lennie, hogy az egyre jobban elhalkuló csengők hangja hallható legyen a szentek szentjéből. Csak a hallani tanított fül lehetett erre képes, e hallásra alkalmatlan ember

---

¹⁶ És legyen az neked jel gyanánt a te kezeden és emlékezetül a te szemeid előtt azért, hogy az Úr törvénye a te szádban legyen, mert hatalmas kézzel hozott ki téged az Úr Egyiptomból. 2Móz 13:9. Itt a „törvény” fogalma a **יָרָה** (járáh) Kal 1) dob, hajít, vet (akár sorsot is), kiló (ti. nyilat) 2) alapot vet, megalapoz, lefektet 3) hint, spriccel, esőzik Nifal 1) átlövetik (ti. dárdával, nyíllal) Hifil 1) eldob, bedob, vet, hajít, elhajít, lő, kiló 2) hint, spriccel, esőzik, esőt küld 3) kezét kinyújtja, mutat, megmutat, (irányt) jelez 4) tanít, oktat, utasít, útmutatással ellát jelentésű szóból származó **תּוֹרָה** (tóráh) 1) oktatás, tanítás, útmutatás, képzés, utasítás, instrukció 2) törvény 3) magatartás, viselkedés, szokás (ti. „emberi törvényszerűség”)

¹⁷ Azok pedig mondának: Eredj el innen. Ismét mondának: Ez egy maga nálunk a jövevény s ő szabja a törvényt? Majd gonoszabbul cselekszünk veled, hogy nem azokkal. És reá rohanának a férfiúra, Lótra, felette igen, és azon valának, hogy betörök az ajtót. 1Móz 19:9. A törvény héber fogalma ott a **שָׁפַט** (šápat) Kal 1) ítélt, bíraskodik, kormányoz 2) igazságot tesz, elbírál, döntést hoz (ti. jogi értelemben) 3) ítéletet végrehajt, megbüntet, igazságot szolgáltat 4) megvéd, tisztáz vkit, megítél, elítél vkit Nifal 1) (össze)vitatkozik, vitába bocsátkozik, vitába keveredik 2) elítéltetik, megítéltetik Poél 1) melléknévi igenév (participium): ügyész, a törvényszéki opponens. Lótnak Szodoma **צָוָה** (cáváh) Piél 1) megparancsol, elrendel, parancsot ad, utasít, meghagy vmit 2) kirendel, kijelöl vmi fölé 3) végrendelkezik Pual 1) megparancsoltatik, parancsba adatik

¹⁸ **הָרָה** (háráh) Kal 1) ég, (fel)lángol, (fel)lobban, felgerjed (ti. harag) Nifal haragszik, dühös, mérges Hifil 1) haragot felkelt, felgerjeszt 2) valamit lelkesedéssel, tűzzel csinál Tifil 1) verseng (?) Hitpaél 1) dühösnek, ingerültnek lenni, bosszankodik 2) bosszant] **מִצְוָה** (micáváh) micvái szerint kellett volna cselekednie!

¹⁹ **עֲזָא פְּרָי** ('uzzá' perec) Perec Uzza (Peres Uzza) 1) egy helyszínen (ti. ahol a lévita Uzzát elpusztította Isten)

²⁰ **יָרָה** (járé') Kal 1) fél, tart vmitől, fél megtenni vmit 2) félelemmel tisztel, tiszteletben tart Nifal 1) félelmetes, ijesztő, rettentő (ti. akitől félnek, akitől tartanak, akit tisztelnek) 2) félelemmel való tiszteletre, csodálatra, bámulatra készet 3) tiszteletet ébreszt, félelmet kelt Piél 1) megijeszt, megrémít, megfélemlít

²¹ [Ezeket] pedig mikor hallották, szívükben megkeseredének, és mondának Péternek és a többi apostoloknak: Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak? Apcs 2:37.

akár azt is mondhatta, hogy a szentek szentjében nem történik semmi. Könnyen semminek mondhatta azt, ami lényegét tekintve az üdvösségünk kőszikla fundamentuma, sarok, - vagy - szegletköve! (Vö. Zsid 9:4 – 15!)

E törvényi igazság szerint Isten az ószövetségben egyedül a szentsátor főpapját és Mózeszt engedte be magához az ő személyének szent intimitásba. Élve járulhatott a főpap Isten elé és élve is távozhatott előle! A törvény ugyanis kimondja, hogy „orcáimat azonban nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén!” 2Mózes 33: 22! A zsidókhöz írt levél erről ezt mondja:

„Ezért új szövetségnek a közbenjárója ő (Krisztus), hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígérését.” Zsid 9:15.

Az előbbi tétel egy feloldhatatlan paradoxon, ugyanis csak az élő ember lát, a halott ember pedig a hús szemével már nem lát. Ez a törvény kimondja tehát, hogy Istent csak halottként láthatod meg! Kivétel ez alól csak a Főpapra mutató főpap volt az ószövetségben! Az Újszövetség nagy Főpapja viszont az egeken áthatoló²² Isten Fia Messiás Jézus! Ő a mennyi szentek szentjébe járult az élő Isten színe elé, nem pedig annak földi vászon, vagy kő másába, hogy most Isten színe előtt megjelenjen értünk.²³ Kereszthalálával behatolt a szentek szentjébe, feltámadásával pedig kihozta nekünk a kegyelmet, az örök igazságot és üdvösséget! Ez a közbenjárás az ő váltság-keresztalála és váltság-feltámadása által megtörtént, mely a szemünknek nem látható, de értő fülünk szájára jól hallható! Nyissuk hát ki jól a fülünket, hogy halljuk a mennyi szentek szentjében érettük közbenjáró Krisztust!

Az ószövetségben az *urim és tumim*, amiképpen a frigyláda is, a szent Isten jelenlétében az Isten szentségének az erőit kezelték és továbbították, mint a telítődött kondenzátor, az akkumulátor vagy az Úr jelenlétében az Isten dicsőségével betelt Mózes sugárzó arca. A frigyláda esetében tehát, ha azt nem papi öltözetű személy érintette, halált okozó, akár tűzzé²⁴ is átváltozó erő csapott ki belőle, mint Uzza esetében is. Nagyon valószínű, hogy a főpapi öltözet melynek szerves része az *urim és tumim*, megvédte a szent sátor főpapját, így életben maradhatott.

Pál apostol rendkívül különös dolgot mond az Isten újszövetségi népéről:

Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől. 2Kor 3:17 – 18.

Az apostoli tanítás szerint Krisztus érdeméért a Mózeséhez hasonló kiváltságból részesültünk, Krisztus Urunk jelenlétében nemcsak a dicsőségével és jó illatával telhetünk meg, hanem az ő arcát szemlélve elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.

---

²² Élven annak okáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Zsid 4:14.

²³ Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék értünk. Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint ahogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrrel; Mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. És miképpen elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet: Azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, akik őt várják üdvösségükre.

²⁴ És beméne Mózes és Áron a gyülekezetnek sátorába, azután kijövének és megáldák a népet, az Úrnak dicsősége pedig megjelenék az egész népnek. Tűz jöve ugyanis ki az Úr elől, és megemészté az oltáron az égőáldozatot és a kövérségeket. És látá ezt az egész nép, és ujjongának és arca esének. 3Móz 9:23 – 24; Nádáb pedig és Abihu, Áronnak fiai, vevék egyen-egyen az ő tömjénezőjüket, és tőnek azokba szenet és rakának arra füstölő szert, és vivének az Úr elé idegen tüzet, amelyet nem parancsolt vala nekik. Tűz jöve azért ki az Úr elől, és megemészté őket, és meghalának az Úr előtt. 3Móz 10:1 – 2; 4Móz 26:61. Mert az Úr, a te Istened emésztő tűz, féltőn szerető Isten ő. 5Móz 4:24.

Bárcsak úgy közölné velünk is a mi Urunk az ő kegyelmét, hogy magunk is valóságosan átváltozzunk! Tusakodjunk hát Istennek ezért a bennünk kibontakozó munkájáért! Ámen.